

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/201/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318200601
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318200601.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: O. D., nar. XX.X.XXXX, adresa I. - Z., S. XXX, zastúpenej advokátom: JUDr. Peter Vachan, so sídlom Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5 o zaplatenie 1.974,65 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 15Csp/11/2018-107 zo dňa 24.1.2019, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvou výrokovou vetou uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.974,65 Eur spolu s 8% ročným úrokom z omeškania od 21.12.2017 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a druhou výrokovou vetou priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, ods. 4 písm. k), ods. 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ust. § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1, 2, 6, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ust. § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z. platného a účinného do 31.1.2013. Vecne súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že vykonaným dokazovaním zistil, že na základe žiadosti o vydanie Pôžičkovej karty ŽOLÍK, ktorú žalovaná podpísala v Trnave dňa 26.3.2012 a banka dňa 5.4.2012, žalovaná požiadala o predschválený úverový rámec vo výške 1.800,- Eur. Bola dojednaná štandardná mesačná splátka vo výške 60,- Eur a štandardná úroková sadzba 1,9% mesačne/22,80% ročne. V časti VI. Vyhlásenie klienta je v bode 1. uvedené, že deň splatnosti štandardnej mesačnej splátky je 15. deň v kalendárnom mesiaci a bude uvedený vo výpise, ďalej je tam uvedený indikatívny výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. V časti VI. Úverové poistenie (poistenie schopnosti splácať) (poistenie je nepovinné) je uvedené: za podmienky, že som nižšie v tomto odseku neodmietol poistenie, súhlasím s tým, že banka v môj prospech uzatvorila poistenie mojej schopnosti splácať úverové splátky v zmysle komplexného súboru poistenia podľa Rámcovej zmluvy o poistení č. VÚB/SKK2 uzatvorenej medzi Bankou a Poist'ovňou Cardif Slovakia, a.s. V zmysle bodu 41. Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. poplatky súvisiace so správou a používaním karty sú uvedené v cenníku. Cenník je zverejnený v obchodných priestoroch Banky a na internetovej stránke banky. Cenník ďalej obsahuje poplatky súvisiace s poistením uzatvoreným na základe súhlasu klienta jeho prospech, v zmysle Rámcovej poistnej zmluvy, bližšie špecifikovanej spravidla v tlačive Zmluve, jednotlivé úrokové sadzby a Maximálne denné limity karty. Vo výpise z pôžičkovej karty je ako úverový rámec uvedená suma 1.800,- Eur, štandardná úroková sadzba 1,9% p.m., 22,80% p.a. a

štandardná splátka 60,- Eur.

Za obdobie od 5.7.2012 do 30.11.2017 boli na ľarchu účtu uskutočnené debetné operácie a účtované štandardné úroky, sankčné úroky, poplatok za správu kartového účtu, poplatok za postúpenie pohľadávky na vymáhanie, náklady vymáhania do vyhlásenia okamžitej splatnosti, náklady vymáhania po vyhl. okamžitej splatnosti v celkovej výške, pričom celkovo debetné operácie spolu s úrokmi a poplatkami predstavovali sumu - 7.163,09 Eur. Žalovanou realizované úhrady boli vo výške 5.188,44 Eur. Právny vzťah z predmetnej zmluvy súd posúdil ako spotrebiteľský, na ktorý sa vzťahuje právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

3. Súd mal za preukázané, že žalovaná dňa 26.3.2012 vyplnila Žiadosť o vydanie Pôžičkovej karty Žolík, pričom zo strany žalobcu bola žiadosť schválená dňa 5.4.2012. Kreditná karta je forma revolvingového úveru, t.j. automaticky obnovovaného úveru, ktorý je čerpaný používaním tejto karty. Z kreditných a debetných transakcií žalovanej vyplývajúcej z predloženého položkovitého výpisu z kartového účtu vyplýva, že žalovaná vyplnením a podpísaním Žiadosti súhlasila s opakovaným obnovením úverového limitu, keďže kreditnú kartu dlhodobo využívala v súlade s Obchodnými podmienkami. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mala žalovaná schválený úverový rámec vo výške 1.800,- Eur so zmluvným úrokom vo výške 22,80% ročne so štandardnou splátkou vo výške 60,- Eur mesačne. Žalovaná začala čerpať úverový rámec od 3.7.2012 ako vyplýva z predloženého položkovitého výpisu z kartového účtu žalovaného v časti debetných transakcií. V súlade s čl. V bod 35 písm. a) Obchodných podmienok právny predchodca žalobcu listom zo dňa 11.2.2015 vyhlásil Okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovanej spočívajúcej v opakovanom neplatení povinných splátok v stanovenej výške. Súd uviedol, že nakoľko bola žaloba podaná na súd dňa 18.1.2018, bola podaná v rámci trojročnej premlčacej lehoty.

4. Súd uzavrel, že poskytnutý spotrebiteľský úver je revolvingovým úverom, ktorý je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Preto v priebehu trvania revolvingu nie je možné na počiatku zmluvného vzťahu určiť výšku RPMN, pretože sa úver čerpá podľa vôle dlžníka a následne veriteľom dopĺňa, čím sa tak menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. O výške ročnej úrokovej sadzby 22,80% označenej vo výpise ako štandardná ročná úroková sadzba, ako aj výške schváleného úverového rámca 1.800,- Eur a výške štandardnej mesačnej splátky 60,- Eur bola žalovaná počas trvania úverového vzťahu každý mesiac oboznámená, a to vo forme mesačne zasielaných výpisov z kreditnej karty VÚB, a.s. Žalovaná bola oboznámená s výškou štandardnej ročnej úrokovej sadzby aj prostredníctvom Cenníka VÚB, a.s. pre produkty vydané v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. Uplatnená suma 1.974,65 Eur predstavuje debetný stav na kartovom účte po zaúčtovaní transakcií, úrokov, poplatkov spojených so správou a používaním karty, vrátane kompenzácie poisťovného plateného bankou v súvislosti s poistením. Posledný kalendárny deň v mesiaci je v zmysle obchodných podmienok kartový účet zaťažený štandardnými úrokmi a sankčnými úrokmi, prípadne je v jeho prospech pripísaný úrok v dôsledku kreditného zostatku na kartovom účte. Žalovaná suma tak pozostáva z istiny 206,58 Eur, poplatkov 382,96 Eur, štandardného úroku 1 095,56 Eur a sankčného úroku 289,55 Eur. Podľa výpisu žalovaná v období od 5.7.2013 do 30.11.2017 vykonávala výbery v rôznej výške, pričom celkovo boli z účtu použité či už na výbery alebo štandardné poplatky, úroky či sankčné poplatky, peňažné prostriedky vo výške 7.163,09 Eur. Podľa výpisu žalovaná uhradila žalobcovi sumu celkovo vo výške 5.188,44 Eur, a teda suma ktorú žalovaná neuhradila predstavuje 1.974,65 Eur. Pri posudzovaní, či zmluva obsahuje náležitosti vymedzené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch súd zistil, že tieto náležitosti v žiadosti uvedené sú. Na základe zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty teda boli žalovanej poskytnuté finančné prostriedky, ktoré žalovaná riadne a celkom nesplatila, čím jej voči žalobcovi vznikol dlh, ktorý neuhradila, preto súd žalobe vyhovel. Keďže sa žalovaná dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, je povinná v zmysle § 517 ods. 2 OZ zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania (t.j. odo dňa 21.12.2017, a síce po lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 30.11.2017).

5. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalobcovi ako plne úspešnej strane sporu priznal plnú náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala v celom jeho rozsahu prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa žalovanej spočíva v tom, že konajúci súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevyjadril k podstatným skutkovým tvrdeniam a právnym argumentom žalovanej. Súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože priznal žalobcovi náklady na vymáhanie do vyhlásenia okamžitej splatnosti a náklady na vymáhanie po vyhlásení okamžitej splatnosti napriek tomu, že jednotlivé položky neboli preukázané, resp. podložené hodnovernými listinnými dôkazmi preukazujúcimi ich výšku a z predložených listinných dôkazov súd vyhodnotil zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. za platne uzavretú. Nesprávne právne posúdenie spočíva v tom, že súd mal preukázané splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a neakceptoval žalovanou vznesenú námietku premĺčania.

7. Žalovaná v odvolaní poukázala na znenie ust. § 220 ods. 2 CSP a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, podľa ktorého súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému plneniu. Súd prvej inštancie však vychádzal iba zo žalobného návrhu a nevyjadril sa k podstatným prostriedkom procesnej obrany žalovanej, čím došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Žalovaná v žiadosti o vydanie pôžičkovej karty, ktorú podpísala dňa 26.3.2012 žiadala o úverový rámec vo výške 1.500,- Eur s mesačnou splátkou 50,- Eur. V bode VI. zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, ktorú žalobca schválil dňa 5.4.2012 sa v poslednej vete uvádza: „Prijatím a schválením žiadosti zo strany banky sa táto žiadosť stáva zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., vydávanej v spolupráci s CFH. Obchodné podmienky, Cenník a Potvrdzujúci list sú súčasťou tejto žiadosti/zmluvy.“ V zmysle § 36 ods. 1 OZ platí, že vznik, zmenu alebo zánik práva či povinnosti nemožno viazať na splnenie podmienky. Na nemožnú podmienku, na ktorú je zánik práva alebo povinnosti viazaný, sa neprihliada. Účinnosť zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. je viazaná na splnenie odkladacích podmienok, ktorými sú vydanie potvrdzujúceho listu, obchodných podmienok a cenníka. Potvrdzujúci list predstavuje prejav vôle žalobcu, obsahom ktorého je prijatie a schválenie žiadosti zo strany banky. Keďže žalobca nepredložil potvrdzujúci list, nepreukázal prijatie a schválenie žiadosti zo strany banky, čo v konečnom dôsledku znamená, že zmluva nevznikla a ide o absolútne neplatný právny úkon. Na absolútnu neplatnosť zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty musí súd prihliadať ex offo. V zmysle § 44 ods. 2 OZ: „Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy. Žalobca v žalobe uvádza, že poskytol žalovanej úverový rámec vo výške 1.800,- Eur s mesačnou splátkou 60,- Eur. Žalovaná však v žiadosti žiadala o úverový rámec vo výške 1.500,- Eur s mesačnou splátkou 50,- Eur. Ak teda zo strany žalobcu došlo k zmene výšky úverového rámca a zmene výšky mesačnej splátky, išlo o odmietnutie návrhu. Žalovaná však nový návrh žalobcu na uzatvorenie zmluvy s úverovým rámcom vo výške 1.800,- Eur s mesačnou splátkou 60,- Eur nepodpísala, čo potvrdzuje už sama skutočnosť, že žalobca nepredložil potvrdzujúci list. Žalovaná v podanom odpore uviedla, že úroková sadzba 22,8% p. a. je v rozpore s dobrými mravmi, k čomu sa súd vôbec nevyjadril. Podľa priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) pre spotrebiteľské úvery a ostatné úvery so splatnosťou od 1 do 5 rokov v mesiaci 4/2012 bola vo výške 12,89%. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednávania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov a pôžičiek. Uvedené uviedol Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 17Co/26/2015. Súd tiež dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože priznal žalobcovi náklady na vymáhanie do vyhlásenia okamžitej splatnosti a náklady na vymáhanie po vyhlásení okamžitej splatnosti napriek tomu, že jednotlivé položky neboli preukázané, resp. podložené hodnovernými listinnými dôkazmi preukazujúcimi ich výšku. Žalobca nepredložil žiadny listinný dôkaz, ktorý by preukazoval z čoho pozostávajú tieto náklady a či ich priznanie je v súlade so zákonom. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania zákonnosti týchto nákladov. V

danom prípade ide o spotrebiteľský právny vzťah, z toho dôvodu môže žalobca pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti iba v tom prípade, ak to bolo v zmysle § 565 medzi účastníkmi zmluvy dohodnuté. Taktiež žalobca musí splniť podmienky v zmysle § 53 ods. 9 OZ: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd v bode 27. odôvodnenia uvádza, že v súlade s čl. V bod 35 písm. a) Obchodných podmienok právny predchodca žalobcu listom zo dňa 11.2.2015 vyhlásil okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny. Žalovaná zdôrazňuje, že súčasťou žalobného návrhu, ktorý jej bol doručený, nebol žiaden list zo dňa 11.2.2015. Ak by žalobca predložil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca nepreukázal doručenie vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a tiež nepreukázal, že pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru postupoval podľa § 53 ods. 9 OZ. Vo výpise z kartového účtu nie je uvedené, v ktorý konkrétny deň bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Žalovaná mala vedomosť, že žalobca svoje pohľadávky postupuje na spoločnosť Intrum Slovakia s. r. o., a preto poukázal na to, že nesplnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu v zmysle § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ má za následok nesplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. K tejto skutočnosti sa súd vôbec nevyjadril a keďže k návrhu na zmenu strany sporu došlo až po vydaní napadnutého rozhodnutia, v prípade, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie a vráti ho súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, súd bude musieť vyhodnotiť splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt.

8. Ďalej žalovaná v podanom odvolaní poukazovala na to, že v zmysle ust. § 103 OZ: „Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“ Žalovaná v podanom odpore v rámci prostriedkov procesnej obrany uviedla, že žalobca nepreukázal, ktorou splátkou sa žalovaná dostala prvýkrát do omeškania, resp. s poukazom na cit. ust., pre omeškanie s ktorou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru. Súd sa k tejto námietke nevyjadril. Žalovaná zdôrazňuje, že posledná debetná transakcia bola realizovaná dňa 1.10.2014, preto vzhľadom na to, že ide o absolútne neplatný právny úkon, premlčacia doba poslednej debetnej transakcie uplynula dňa 1.10.2017, preto žalovaná opätovne vznáša námietku premlčania. Na základe všetkých uvedených skutočností žalovaná navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalobca odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalovanej podal písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že žalovaná vo svojom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu, ktorý je dôvodný a preukázaný. Preto žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a zaviazal žalovanú na náhradu trov konania žalobcovi.

10. K vyjadreniu žalobcu podala žalovaná ešte písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že zotrúva na svojom odvolaní a žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom si žalovaná uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné s použitím § 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

13. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na skutkovom závere, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský revolvingový úver, ktorý táto riadne nesplácala, preto právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého dlžného zostatku, preto je pohľadávka žalobcu v celom rozsahu dôvodná, nakoľko žaloba bola podaná na súd v rámci trojročnej premlčacej lehoty a zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

14. Žalovaná v odvolaní namietala predovšetkým tú skutočnosť, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nevyjadril k jej podstatným skutkovým tvrdeniam a právnym argumentom, ktoré uviedla už v podanom odpore voči vydanému platobnému rozkazu, a teda že súd riadne nevyhodnotil jednak splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, vznesenú námietku premlčania, ex offo neposudzoval, či uzavretá zmluva je vzhľadom na proces jej vzniku platným právnym úkonom, neposudzoval žalovanou namietaný nesúlad dohodnutých úrokov s dobrými mravmi, nezaoberal sa špecifikáciou žalobného nároku a preukázaním zákonnosti jeho jednotlivých položiek, pričom je potrebné zaoberať sa aj otázkou, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z banky na nebankový subjekt podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách.

15. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Civilný sporový poriadok upravuje v ustanovení § 220 ods. 2 základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť.

16. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

17. V odôvodnení je teda po opísaní skutkového stavu potrebné uviesť, ktoré z navrhovaných dôkazov boli vykonané a ktoré skutkové tvrdenia strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené. Obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú, alebo sa vyučujú. Súd tiež uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. V prípade rozporov musí súd odôvodniť, prečo konkrétny dôkaz považuje za vierohodný a iný nie. Pritom treba vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov v čl. 15 základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP, ktorý je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Je však povinný v odôvodnení náležite vyhodnotiť dôkaznú situáciu. Hodnotiacia úvaha súdu nie je svojvoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

18. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Judikatúra ESLP zdôrazňuje, že je potrebné podľa okolností veci dať odpoveď na rozhodujúce argumenty. Z odôvodnenia sa teda strana má dozvedieť o dôvodoch prijatia, či odmietnutia jej argumentu. Samotné konštatovanie že argument je irelevantný, nezodpovedá

požiadavke riadneho odôvodnenia. Preto nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/2008). Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

19. Právne posúdenie veci je potom činnosťou, pri ktorej súd podriadi zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení súd odcituje túto právnu normu a vysvetlí, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto právnej normy. Súd sa tiež vyjadrí, ako túto normu interpretuje.

20. Odvolací súd v predmetnej sporovej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 a § 220 ods. 2 CSP riadne nesplnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite nevyhodnotil a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil. Predovšetkým z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je vôbec zrejmé, ako ku svojim skutkovým a právnym záverom dospel a ako sa vyrovnal s prostriedkami procesnej obrany žalovanej.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je nárok žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom vzhľadom na postavenie jej zmluvných strán je pritom zrejmé, že sa jedná zároveň o spotrebiteľský úver, na ktorý je potrebné vzhľadom na čas uzavretia zmluvy aplikovať zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaná v odpore voči platobnému rozsahu, v rámci svojej procesnej obrany uviedla, že podľa nej uzavretá zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., konkrétne adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ani termín konečnej splatnosti úveru. Ďalej namietala, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 22,80% ročne je v rozpore s dobrými mravmi. Vzniesla tiež námietku premlčania v zmysle ust. § 103 OZ. Namietala, že v danom prípade nebolo preukázané, že by boli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Ďalšia jej námietka smerovala k nepreukázaniu jednotlivých uplatnených položiek, najmä čo do ich dôvodnosti a výšky. Už v podanom odpore žalovaná dôvodila tým, že v danom prípade malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky z banky na nebankový subjekt, preto bolo podľa žalovanej potrebné skúmať tiež platnosť postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 524 OZ v zmysle aktuálnej judikatúry.

22. Skúmajúc napadnutý rozsudok odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa s vyššie uvedenými prostriedkami procesnej obrany žalovanej vôbec nezaoberal. Predovšetkým z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vôbec nevyplýva, ako súd posúdil otázku aktívnej legitímácie žalobcu, najmä, ak žalovaná v podanom odpore avizovala postúpenie pohľadávky, pričom súd prvej inštancie až uznesením vydaným po vyhlásení napadnutého rozsudku č. k. 15Csp/11/2018-112 zo dňa 18.2.2019 pripustil zmenu subjektu na strane žalobcu z pôvodného žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. na spoločnosť Intrum Slovakia s. r. o. V odôvodnení sa súd prvej inštancie absolútne nezaoberala skutočnosťou, či v danom prípade došlo k platnému uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy so zreteľom na ust. § 43a a nasl. OZ, teda či v danom prípade ide o platný právny úkon. Otázku aktívnej legitímácie žalobcu a absolútnej ne/platnosti právneho úkonu je pritom súd povinný skúmať z úradnej povinnosti v každom štádiu konania. Pokiaľ ide o to, či uzavretá zmluva spĺňa náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z., súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol iba stručne, že zmluva tieto náležitosti obsahuje (ods. 32.) avšak už neuvádza, prečo má za to, že námietky žalovanej o tom, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. dôvodné nie sú. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej vôbec nezaoberala tým, akým spôsobom má za preukázanú dôvodnosť a výšku jednotlivých žalobcom uplatnených nárokov predstavujúcich vo svojom súhrne žalovanú sumu a napokon súd ani nijako neodôvodnil svoj iba konštatovaný záver, že žaloba bola na súd podaná v rámci trojročnej premlčacej lehoty a to so zreteľom na okolnosť, či v danom prípade boli vôbec splnené podmienky zákona a zmluvy na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

23. Civilný sporový poriadok pritom v ust. § 290 a nasl. obsahuje osobitné ustanovenia upravujúce postup súdu v konaniach s tzv. slabšou stranou sporu, ktorými sú i spotrebiteľské spory a v ktorých jednak prikazuje konajúcemu súdu vykonať v spotrebiteľskom spore aj také dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol (§ 295 CSP), ako aj bez návrhu spotrebiteľa skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok (§ 298 CSP). V zmysle príslušných noriem na ochranu spotrebiteľa (ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ust. zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ust. zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) totiž platí, že princíp "vigilantibus iura scripta sunt" v spotrebiteľských veciach v konkrétnych

súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď sporová strana sporu, ktorou je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť uzavretej zmluvy, z ktorej dodávateľ odvodzuje svoj nárok, podľa konkrétnych ustanovení zákona, je konajúci súd oprávnený a zároveň povinný skúmať náležitosti alebo platnosť uzavretej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku tento konštatovať a vyhodnotiť. Iba takýmto postupom súd naplňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.

24. Tiež súdny dvor EÚ v rade prípadov (napríklad vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Group Editorial a Salvat Editores, vo veci C-168/05 Mostaza Cláro, vec C-243/08 Pannon GSM a vec C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones), uzavrel, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym vonkajším zásahom, preto má vnútroštátny súd ex offio posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky a súd, ktorý rozhoduje o návrhu zo spotrebiteľskej zmluvy, je povinný aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej medzi poskytovateľom úveru a spotrebiteľom. Ak súd rozhodne, že sankcia predstavuje nekalú zmluvnú podmienku, je jeho povinnosťou zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol touto podmienkou viazaný.

25. Súd prvej inštancie však pri svojom rozhodovaní vychádzal iba zo skutkových tvrdení žalobcu pričom nijako bližšie neodôvodňuje svoje závery, že zmluva je platná, spĺňa všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, že nárok žalobcu nie je premlčaný a je dôvodný. Súd však neuviedol, či skúmal platnosť uzavretej zmluvy, aktívnu legitímáciu žalobcu, platnosť postúpenia pohľadávky z predmetnej zmluvy, ktoré náležitosti zmluvy preskúmaval, ani existenciu ktorých neprijateľných zmluvných podmienok posudzoval, nevysporiadal sa riadne so žalovanou vznesenou námietkou premlčania a skutočnosťou, či došlo v danom prípade k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

26. Súd pri svojom rozhodovaní musí vychádzať z objektívne zisteného stavu veci. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a prijatými právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie súdu musí byť logické a zrozumiteľné a má v odôvodnení poskytnúť dostatočné, jasné a zrozumiteľné vysvetlenie vyhodnotenia zisteného skutkového stavu a aplikovaného právneho posúdenia veci.

27. Takémuto odôvodneniu rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá, pretože súd vychádzal najmä z toho, že žalovaná spotrebiteľka bola s náležitosťami zmluvy oboznámená kreditnú kartu využívala, pričom úver riadne nesplácala. Vzhľadom na uvedené, boli argumenty žalovanej v podanom odvolaní poukazujúce na arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia dôvodné.

28. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

29. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

30. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

31. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

32. Súd sa teda v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořiadat' so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

33. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypořiadava i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

34. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

35. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinštančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

36. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami), pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorého nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v prijatých skutkových záveroch sú tak hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

37. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky pre vec relevantné dôkazy v súlade s ust. § 295 CSP, skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, a predovšetkým sa vysporiadať s aktívnou legitimáciou žalobcu so zreteľom na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a § 524 OZ, s otázkou platnosti uzavretej zmluvy vzhľadom na režim jej uzatvárania, s náležitosťami uzavretej zmluvy, existenciou neprijateľných zmluvných podmienok, súladu dojednaných úrokov s dobrými mravmi, skutočnosťou, či v danom prípade došlo platne k mimoriadnemu zosplatneniu úveru, ako aj so vznesenou námietkou premlčania, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

38. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).